

MIHAI EMINESCU

MIHAI EMINESCU

Biografie

Mihai Eminescu s-a născut la Botoșani la 15 ianuarie 1850. Este al șapte-lea din cei 11 copii ai căminarului Gheorge Eminovici, provenit dintr-o familie de țărani români din nordul Moldovei și al Ralucăi Eminovici, născută Jurașcu, fiică de stolnic din Joldești.

Își petrece copilăria la Botoșani și Ipotești, în casa părintească și prin împrejurimi, într-o totală libertate de mișcare și de contact cu oamenii și cu natura. Această stare o evocă cu adâncă nostalgie în poezia de mai târziu („Fiind băiet...” sau „O, rămâi”).

Între 1858 și 1866, urmează cu intermitențe școala la Cernăuți. Termină clasa a IV-a clasificat al cincilea din 82 de elevi după care face 2 clase de gimnaziu. Părăsește școala în 1863, revine ca privatist în 1865 și pleacă din nou în 1866. Între timp, e angajat ca funcționar la diverse instituții din Botoșani (la tribunal și primărie) sau pribegeste cu trupa Tardini-Vlădicescu.

1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În ianuarie moare profesorul de limba română Aron Pumnul și elevii scot o broșură, „Lăcrămioarele învățăceilor gimnaziști”, în care apare și poezia „La mormântul lui Aron Pumnul” semnată M.Eminoviciu. La 25 februarie/9 martie pe stil nou debutează în revista „Familia”, din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia „De-aș avea”. Iosif Vulcan îi schimbă numele în Mihai Eminescu, adoptat apoi de poet și, mai târziu, și de alți membri ai familiei sale. În același an îi mai apar în „Familia” încă 5 poezii.

Din 1866 până în 1869, pribegeste pe traseul Cernăuți-Blaj-Sibiu-Giurgiu-București. De fapt, sunt ani de cunoaștere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor și a realităților românești. A intenționat să-și continue studiile, dar nu-și realizează proiectul. Ajunge sufleur și copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiali apoi sufleur și copist la Teatrul Național unde îl cunoaște pe I.L.Caragiale. Continuă să publice în „Familie”, scrie poezii, drame (Mira), fragmente de roman „Geniu pustiu”, rămase în manuscris; face traduceri din germană.

Între 1869 și 1862 este student la Viena. Urmează ca auditor extraordinar Facultatea de Filozofie și Drept, dar audiază și cursuri de

la alte facultăți. Activează în rândul societăților studentești, se împrietenește cu Ioan Slavici; o cunoaște la Viena pe Veronica Micle; începe colaborarea la „Convorbiri Literare”; debutează ca publicist în ziarul „Albina” din Pesta. Apar primele semne ale bolii lui.

Între 1872 și 1874 este student ordinar la Berlin. Junimea îi acordă o bursă cu condiția să-și ia doctoratul în filozofie. Urmează cu regularitate două semestre, dar nu se prezintă la examene.

Se întoarce în țară, trăind la Iași între 1874-1877. E director al Bibliotecii Centrale, profesor suplinitor, revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui, redactor la ziarul „Curierul de Iași”. Continuă să publice în „Convorbiri Literare”. Devine bun prieten cu Ion Creangă pe care îl introduce la Junimea. Situația lui materială este nesigură; are necazuri în familie; este îndrăgostit de Veronica Micle.

În 1877 se mută la București, unde până în 1883 este redactor, apoi redactor-șef la ziarul „Timpul”. desfășoară o activitate publicistică excepțională, care-i ruinează însă sănătatea. Acum scrie marile lui poeme (Scrisorile, Luceafărul etc.).

În iunie 1883, surmenat, poetul se îmbolnăvește grav, fiind internat la spitalul doctorului Șuțu, apoi la un institut pe lângă Viena. În decembrie îi apare volumul „Poezii”, cu o prefață și cu texte selectate de Titu Maiorescu (e singurul volum tipărit în timpul vieții lui Eminescu).

Anii dintre 1883-1889 sunt ani de boală, cu reveniri și recăderi din ce în ce mai dese. Practic, nu scrie nimic sau foarte puțin.

Mihai Eminescu se stinge din viață la 15 iunie 1889 (15 iunie, în zori- ora 3) în casa de sănătate a doctorului Șuțu.

E înmormântat la București, în cimitirul Bellu; sicriul e dus pe umeri de patru elevi de la Școala Normală de Institutori.

În „Viața lui Mihai Eminescu” (1932), G Călinescu a scris aceste emoționate cuvinte despre moartea poetului : „ Astfel se stinse în al optulea lustru de viața cel mai mare poet, pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată , poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsării pădure sau cetate, și câte o stea va vesteji pe cer în depărtări , până când acest pământ sa-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de tăria parfumurilor sale “

SILVIU STĂNCULEȚ
CLASA a VIII-a E